LUME NOUĂ LA PREDEAL...

O ZI CU ELEVII DELA ŞCOALA DE CADRE

ORGANIZATĂ DE ASOCIAŢIA «EROU SUBLOCOTENENT CONST. GODEANU»

La Predeal, într'o vilă, acolo unde altă dată buzureau boerii, şi unde perdele grele acopereau ferestrele în dosul cărora exploatatorii muncitorimii trăiau în desmăţ, s'a deschis mai zilele trecute o şcoală de cadre şi de iniţiere în ski, din iniţiativa asoc. polisportive „EROU SLT. CONST. GODEANU", a judeţenei UTM în colaborare cu sectorul UTM al Primăriei Municipiului Bucureşti.

Cursurile şcoalei sunt urmate de tineri muncitori sportivi, activişti ai asociaţiei Godeanu, precum şi de oameni din câmpul muncii dela PMB. Abia veniţi în vila spaţioasă care îi adăposteşte, tinerii cursişti au transformat-o, dându-i un aspect cu totul nou. Dormitoarele, sala de curs, culoarele, sunt frumos pavoazate cu lozinci şi portretele conducătorilor clasei muncitoare.

O zi „la şcoală"...

Mai plutesc încă negurile peste casele din Predeal. La vila unde se află şcoala de cadre, locuitorii ei nu s'au sculat încă. Doar elevul de serviciu, prezent la datorie trece în vârful picioarelor, inspectând dormitoarele.

Până la 7.30 când se sună deşteptarea mai sunt câteva minute. Clopoţelul răsună strident prin dormitoare, şi câteva clipe mai târziu liniştea rămâne doar o amintire. De peste tot elevii s'au trezit şi veseli porniesc spre spălător. Echiparea se face pe nesimţite căci după scurtă vreme toţi cursiştii s'au adunat în faţa vilei aşteptând începerea programului de gimnastică, program condus de profesorul Nicoară.

Exerciţiile sunt executate cu multă plăcere de toţi.

După servirea micului dejun, care este substanţial, elevii trec în sala de curs,— unde responsabilul cu educaţia politică vorbeşte despre: „Partidul Muncitoresc Român, conducătorul, educatorul şi îndrumătorul tineretului".

„Lecţiile de ski"...

La sfârşitul celor două ore de curs, urmează lecţia practică de ski, aşteptată cu multă nerăbdare de elevi. Deşi începători în tainele acestui sport, tinerii caută să-şi însuşească temeinic cunoştinţele.

Pe panta uşor acoperită cu zăpadă fiecare încearcă să pună în practică cele învăţate. Bineînţeles, căzăturile sunt prezinte, ba unii din elevi au chiar talent să cadă. Cel care a reuşit performanţa aceasta cel mai bine este declarat campion. Încet, încet însă, elevii încep să se obişnuiască şi pe zi ce trece numărul „campionilor" scade.

Orele de după amiază...

Masa ce li se serveşte celor dela şcoală este foarte bună şi suficientă pentru toţi. Urmează apoi odihna — în dormitor, sau în sala de lectură — după care elevii trec la lecţia de ski. La ora 17, sunt anunţate orele de seminariu. Abia acum se poate vedea interesul cu care cursiştii au urmărit prelegerea de dimineaţă. Participarea la discuţii este unanimă şi plină de învăţăminte. La întrebările lectorilor şcoalei, d. ILIE ALEXANDRU şi IOSIFESCU, elevii se străduesc să răspundă cât mai bine. Se remarcă în special: VARZARU, CAPRARU C., IGNIŞCA ZAHARIA, POPA ADRIAN şi CIŞAR ALEX.

Nivelul politic al tinerilor este suficient de ridicat, şi lucrul acesta poate fi constatat din felul cum pun ei diferitele probleme.

Pregătiri pentru şezătoare şi apoi... odihna

Odată terminate orele de seminar, la chemarea d.-lui Popa Adrian, responsabilul artistic al şcoalei, elevii încep pregătirile pentru şezătoare — coruri — poezii cu subiecte din viaţa muncitorilor, etc.

Sfârşit de zi...

De mult s'a lăsat noaptea în Predeal. La şcoala de cadre a Asociaţiei Godeanu elevii s'au dus la culcare. Dar ei nu dorm. In jurul sobelor în care focul pâlpâie îmbietor, analizează activitatea din ziua respectivă.

Gândurile lor se întorc în urmă cu ani, când ucenici fiind cunoşteau lipsurile şi asuprirea. In ajun de sărbători, în faţa vitrinelor întesate de bunătăţi ei se opreau privind cu jind. Nu puteau să cumpere pentrucă banii ce li se cuveneau intrau în punga exploatatorilor.

Astăzi însă, datorită luptei duse de clasa muncitoare sub conducerea partidului său de avantgardă, condiţiuni noi de viaţă au fost create oamenilor muncii.

Cei 42 de tineri elevi ai şcoalei dela Predeal, îşi dau toată silinţa să-şi însuşească temeinic cele predate, pentruca la absolvirea şcoalei să devină buni cetăţeni şi îndrumători şi sprijinitori ai sportului de masse.

PROBLEMELE tehnicii sportive

RESPIRAŢIA IN TIMPUL CROSSULUI

de colonel medic G. KOTOV

Fiecare acţiune a sportivului este legată de respiraţie. In procesul de respiraţie, se produce un schimb de oxigen: în plămâni, între sânge şi aer, iar din adâncul organelor corpului nostru, între sângele bogat în oxigen şi ţesuturile care sunt spălate de sânge. Aceasta înseamnă că respiraţie este una din principalele acţiuni ale organismului nostru. Cu cât vom antrena mai mult respiraţia, cu atât mai mică va fi oboseala, cu atât mai repede se reface organismul şi cu atât mai mult se va putea lucra.

Este foarte important faptul de a păstra un ritm just al respiraţiei, în timpul alergării. Cei mai buni alergători sovietici ca: Vanin, Pugacevschi, Lunev, Sanadze, reuşesc să fie primii stabilind un echilibru între cele două perioade de respiraţie — inspirare şi expirare. Ei îşi antrenează astfel respiraţia, încât inspirarea să fie la fel de lungă ca şi expirarea, păstrându-se astfel ritmul în mod automat.

Cel mai bine se antrenează respiraţia făcând gimnastică sau practicând înnotul şi vâslitul.

La antrenament ca şi la întreceri, trebuie întotdeauna, sau aproape întotdeauna, să se respire prin nas. Respiraţia nasală prelungeşte drumul aerului în plămâni, curăţă aerul care intră în plămâni de praf şi bacterii şi dă posibilitate inimii să funcţioneze normal.

Pentru un crossman în timpul alergării, inspirarea se face fără greutate, expirarea în schimb, se face mai greu. Fără îndoială, nu odată aţi auzit cum alergătorul expirând cu putere, dă afară aerul din plămâni. Inspirarea şi expirarea egală şi ritmată uşurează respiraţia. Iată deci dela început trebuie să ne obişnuim a respira ritmat.

In timpul alergării poate să intervină un moment în care simţi o apăsare pe piept, simţim că ne dor muşchii ca şi cum ar fi umpluţi cu plumb, mişcările devin nesigure şi încete. Acest moment se numeşte „punctul mort" şi trebuie să ştim să l învingem cu un surplus de

(Continuare în pag. 5-a la rubrică)

EMISIUNEA FILATELICĂ O. S. P. 1948

Direcţiunea Generală PTT pune în circulaţie în ziua de 31 Decembrie 1948 la ghişeul filatelic timbrele filatelice OSP 1948.

Emisiunea se compune din 6 valori şi anume :

5+5 dantelat culoarea verde, nedantelat maron, reprezentând Crossul; 10+10, dantelat violet, nedantelat roşu, reprezentând sportul de masse. 20+20, dantelat, culoarea ultramarin, nedantelat, albastru verzui, reprezentând Planorismul, Poşta aeriană.

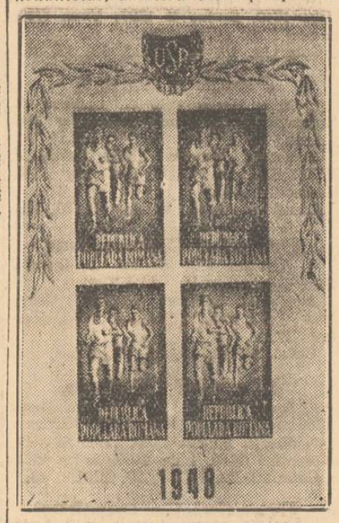

Cum tirajul acestei emisiuni este foarte mic, (45.000 serii) sau 11.680 blocuri de 4, amatorii din Capitală şi provincie care doresc să aibe aceste serii cu stampila „PRIMA ZI A EMISIUNEI" se pot înscrie cu numărul de serii sau blocuri de 4, trimiţând anticipat costul (una serie 140, blocul de 4 560 lei), pe adresa Cont CEC OSP 10556 PENTRU FILATELIE, până în ziua de 30 Decembrie 1948. In Capitală, pentru a se evita aglomeraţia dela ghişeul poştal, înscrierile se primesc şi la magazinul de propagandă sportivă „Stadion" din Calea Victoriei.

ANUL ATLETIC 1948

50.3 SEC. O MEDIE STRĂLUCITĂ A PRIMELOR CINCI PERFORMANŢE PE 400 M. PLAT

400 m. plat... Un tur de pistă de Stadion Olimpic, devenit clasic prin pierderea zecimalelor sfertului de milă din care s'a născut.

Ani dearândul această probă a fost considerată ca început al demifondului, mai apoi ca sprint prelungit şi abia acum în urmă ca sprint pur.

Media pe sută de metri a recordului mondial e doar 11.5 sec., deşi jamaicanul Mc Kenley a alergat cel mai bun timp al său pe sută 10.4 sec. Ca şi Moina dealtfel, cu 10.4 sec. pe sută, dar numai cu 47.8 sec. ale recordului său, faţă de cele 54.9 ale lui Mc. Kenley.

Şi într'o bună zi când un sprinteur cu 10.3 sau chiar 10,2 îşi va lungi alergarea, să nu vă mire o coborâre cu multe zecimi sub acest „formidabil" 45.9 sec.

Şi, păstrând proporţiile, povestea aceasta s'ar putea repeta întocmai şi în cazul recordului nostru, care nu reprezintă încă just, posibilităţile lui Moina; vorbind însă de posibilităţile lui reale şi nu de cele arătate în acest sezon, când clacajele suferite l-au împiedicat să realizeze cifre strălucite.

*

Şi acum iată-i pe primii zece clasaţi ai anului 1948:

48,9 ION MOINA (U).
50,3 Emil Jecu.
50,6 Virgil Ludu.
50,8 C-tin Moarcăş (Steagul Roşu).
50,9 Lad. Kiss (Esta Sun).
51,5 F. Moscovici (Phoenix).
52,2 Al. Ternovici (Spartak).
53,0 Aurel Popovici.
Mihai Trulcă (CSCA).
53,4 Silviu Dumitrescu.
Ion Gânscă (CSCA).

Ca şi în precedentele probe, tot Moina e cel care domină acest lot, cu un 48.9 făgăduitor realizat la început de sezon la Paris. Mai apoi Moci n'a mai alergat deloc patru sute de metri. Ca şi anul trecut, tot al doilea, cu aceiaşi performanţă, Emil Jecu, capabil încă de mari progrese.

In continuare, ca în nici un alt an, alţi trei atleţi sub 51.0. Dintre ei, doi sunt hurdleuri, specialişti pe 400 m. garduri, e vorba de Ludu şi Kiss, iar Moarcăş mai bun ca în precedentele curse — cu 51.5 Ferdinat Moscovici, revelatoriu pe locul şase — Al. Ternovici cu acest 52.2 a stabilit un nou record de juniori, Aurel Popovici a dovedit certe calităţi, iar Truică în verificare pentru 400 m. garduri.

Însfârşit: Silviu Dumitrescu — adesea bolnav — n'a mai putut reedita 51.9 sec. de acum un an, iar Gânscă meritoriu.

In ordine s'au mai clasat următorii:

53,6 Ştefănescu (Spartak).
53,8 Laurian Taus (U).
Oprea (St. Roşu).
54.0 Bede (ITA).
Dr. Anghelescu (U).
54,4 Gh. Buzescu
54,5 O. Marcu (S. C. St. Rom.).
54.6 Dragoş Hadarcă
Petre Popescu (S. P. T.).
Vartolomeu (ITA).
54.7 Vasile Olaru
58.4 Traian Petcu (Spt.).
54.9 Ciuflanu (Spt.).
55.0 C-tin Lache.
55.3 Sasz (Sinaia).
55.4 A. Popa (Godeanu).
Triteanu (CSCA).
55.7 Roland Partoş (Spartak).
55.8 Breban (Electrica).

Abea în acest lot se remarcă cu prisosinţă elementul tânăr. Cei mai mulţi dintre aceşti nouăsprezece atleţi, sunt tineri şi câtiva foarte talentaţi. Dintre ei se vor recruta viitorii campioni şi probei.

*

Şi acum, în graficul alăturat veţi putea urmări saltul impresionant, în redresare, făcut de media primilor cinci performanţe (linia punctată), ca şi cea a celor zece performanţe (linia continuă) care este totuşi egală cu cea de anul trecut.

r. vil.

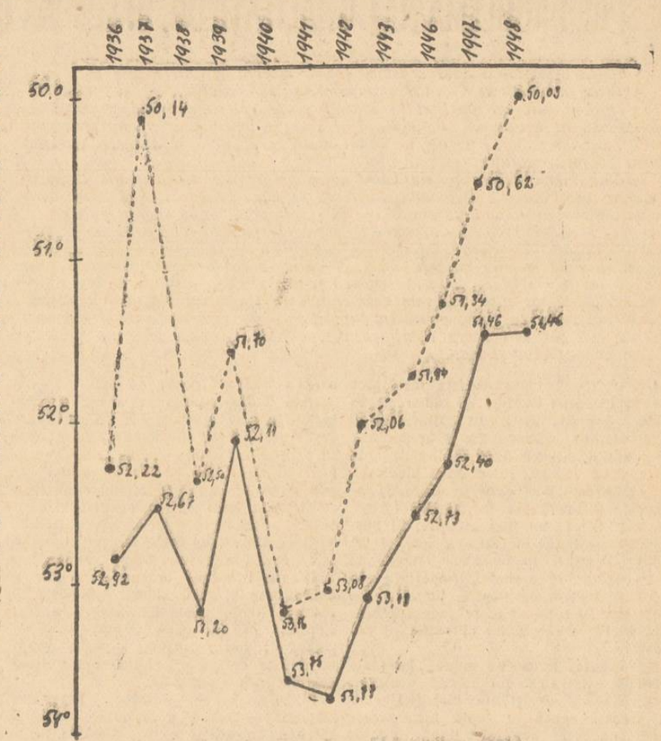

Aş vrea să învăţ scrima!

Intr'o Duminică d. a., acum două săptămâni, m'am dus la un turneu de tennis de masă ce se disputa în sala Băncii R.P.R. Din greşeală am urcat un etaj mai sus unde — afişe impresionante m'au avertizat — avea loc întâlnirea la floretă şi sabie între A. S. Godeanu şi Banca R.P.R.

Trebue să vă mărturisesc că nu văzusem în viaţa mea vreo întâlnire de scrimă şi sincer spus nici nu mă atrăgea, Totuşi sala arhiplină mi-a provocat oarecum curiozitatea şi atunci m'am hotărît şi am intrat. La început am privit calm lupta, apoi din ce în ce cu mai mult interes, amuzându-mă în special discuţiile dintre cei cinci arbitri cari niciodată nu reuşeau — era şi normal fiind atâţia — să se pună de acord. Intâlnirea s'a terminat, rezultatul nu-l ştiu şi dealtfel nici n'are importanţă dar am rămas cu dorinţa de a învăţa şi eu scrima. Şi pentruca să nu bat drumurile degeaba m'am dus direct la cea mai autorizată autoritate: federaţia de scrimă.

— „Ce doriţi?" mă întrebă destul de amabil un membru (probabil), al federaţiei.

— „Vedeţi — încercai eu să-i explic — am fost eri pentru prima dată la un match de scrimă şi aşi vrea ceva lămuriri".

— „Ah! Se lumină persoana din faţa mea. Desigur că îţi vom da!" Spunând acestea se sculă în picioare îşi bombă pieptul şi începând să se plimbe prin odae cu mâinile la spate continuă:

„Scrima e un sport foarte frumos. Avem chiar şi un campionat naţional"!

„Un campionat naţional?!" mă speriai eu. Mă fac de râs în ignoranţa mea îmi sfârşii eu reflexiile în gând.

„Da! Un campionat naţional cu participarea echipelor din Cluj, Oradea, Arad Timişoara şi Bucureşti" îşi termină explicaţiile cel din faţa mea.

„Vedeţi — îndrăznii eu — am venit să vă rog să-mi indicaţi unde aş putea învăţa scrima căci asta îmi e dorinţa".

„Păi, nimic mai uşor! In Bucureşti avem patru mari grupări: A. S. Godeanu, Banca R.P.R., Gaz-Electra şi C.M.B. Adresează-te lor şi vei fi satisfăcut".

Ii mulţumii pentru detailatele explicaţii şi începui să mă gândesc la care grupare să mă duc. Ceeace însă nu dură prea mult şi mă hotării pentru A. S. Godeanu.

Distanţa dela federaţie la gruparea A. S. Godeanu nu-i prea mare. Cam trei staţii de tramvai plus patru etaje coborîte şi alte patru urcate. Ajuns la sala de sport m'am oprit puţin să-mi potolesc respiraţia — liftul era deteriorat — şi am bătut în uşe. Nu răspunse nimeni. Repetai bătăile, dar nimic. Din întâmplare trecu un tânăr, care mă întrebă ce doresc. Imi luai păsul dela capăt şi îl încredinţai pe deantregul. Mă ascultă cu răbdare şi la urmă mă lămuri că sala de scrimă a grupării A. S. Godeanu e de mult închisă, nemai făcând antrenament nici trăgătorii săi.

„Foarte rău", m'am gândit eu şi m'am îndreptat repede spre Banca R. P. R. Ajuns aci am vrut să întru dar portarul, de două ori mai înalt ca mine şi tot de atâtea ori mai lat se înţepeni în faţa mea.

„Biletul, vă rog!", mi se adresă el.

„N'am ştiut că trebuie să cumpăr bilet", murmurai eu jenat, scoţând din buzunar o hârtie de 20 lei, cu scopul de a-l cumpăra imediat.

„Lasă glumele proaste, tinere!"— tună uriaşul din faţa mea. Oricine intră în bancă trebue să aibă o autorizaţie ce o capătă dela un serviciu special.

Mă conformai, căpătai biletul şi... iată-mă în faţa sălii de scrimă. Dinăuntru se auzea plăcutul zăngănit al armelor în a căror tehnică în curând — dacă nu chiar imediat — voi începe să mă iniţiez. Dar desa măgirea mea fu cruntă.

La secţia de scrimă a Băncii RPR nu se primesc decât funcţionarii băncii.

Nu-mi mai rămăseseră decât Gaz-Electra şi CMB-ul.

M. Bănuş

(Continuare în pag 5-a la rubrică)

C. S. U. înaintea de matchul de Miercuri cu Petrolul. In picioare: Zacopceanu, Anghelescu, Meicu, Bănişor, Bădulescu, Vaniek. Guţu, Costescu, Anghelichi, Stănculescu. In rândul de jos: Florea şi Stan Mihai.

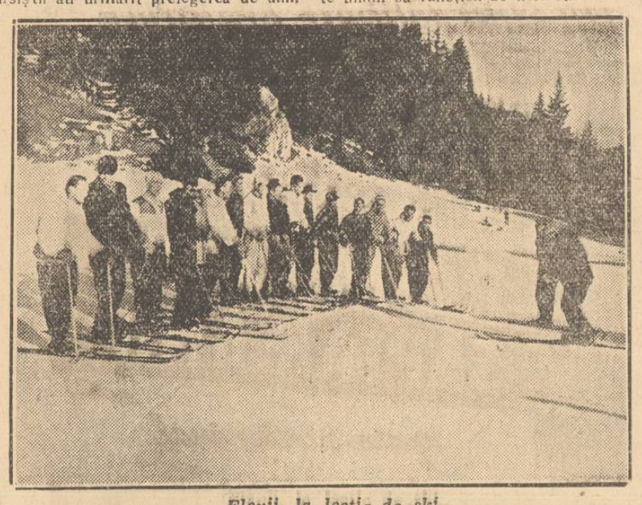

Elevii, la lecţia de ski.

CUM AM DEVENIT CAMPION...

de L. SNEIDER

Abia s'au terminat întrecerile, şi în sala cea mare a casei de odihnă, unde se adunaseră skiorii, era însufleţire şi veselie.

— Aşa dar Dvs. sunteţi acel misterios număr treizeci şi şapte, care a câştigat cursa? Bucuros, sunt foarte bucuros să vă cunosc — spunea tânărul corespondent sportiv Guşev, strângând puternic mâna noului campion.

— Mă numesc, — Bulâghin. Sunt elevul antrenorului Dobrov, a răspuns tânărul, simplu.

— Aha, Bulâghin. Elevul lui Alexandru Dimitrievici ?! Am auzit... Am auzit.. V'aţi împăcat ?

— Dar noi, la drept vorbind, nici nu ne-am certat.

— Totuşi se spune, că între voi ar fi existat ceva.

— Fleacuri... S'a supărat puţin pe mine.

— Dece ?

— Nu face să povesteşti.

— Povesteşte-ne ! Povesteşte-ne ! — s'au auzit voci din toate părţile.

— Aici sunt toţi ai noştri — adăugă Guşev şi luându-l pe Bulâghin de braţ se aşează pe canapea.

Cercul, în centrul căruia se afla tânărul sportsman, devenise şi mai marc.

Bulâghin se uită prudent la stiloul gazetarului.

— Vă promit, că nici un cuvânt, pronunţat de dvs. aici, n'o să ajungă în presă.

Spunând acestea, Guşev ascunse stiloul şi blocknotesul în buzunar.

— Vedeţi, — începu timid Bulâghin, — că să puteţi aprecia bine acest caz, va trebui să încep... cu începutul.

Pe Alexandru Dimitrievici l-am cunoscut prima oară acum şase ani în urmă. In acea zi memorabilă, venina dela şcoală, eu, ca deobiceiu m'am dus la plimbare în parc, cu surioara mea mai mică. Liubaşa. Desigur, lângă mine erau şi nelipsitele skiuri. Eu le-am construit dintr'o putină veche, şi-mi petreceam tot timpul liber cu ele.

Liubaşa se aşează pe o buturugă, şi privea cum făceam obişnuitul antrenament.

Coborând vertiginos de pe o colină, săream peste două bete aşezate pe zăpadă şi ridicam din plină viteză o şapcă aruncată jos, executând diferite viraje bruşte şi neaşteptate, şi alte figuri amuzante.

Liubaşa era entuziasmată, rădea şi bătea din palme. După ce toate figurile de ski pe care le cunoşteam s'au epuizat, am anunţat-o:

— Acum Liubaşa, fii atentă! Voi merge ca Dobrov.

Trebue să vă spun, că pe atunci Alex. Dimitrievici era campionul oraşului şi antrenor la şcoala sportivă de copii.

Desigur, vă este cunoscut, că el a fost unul dintre primii noştri skiori, stăpânind la perfecţie tehnica acestui sport.

Aşa dar, anunţând că voi merge ca Dobrov, eu am trecut de câteva ori prin faţa surioarei mele, căutând să-l imit pe vestitul skior.

Ce mândrie am fost, când am observat că toată „măestria" mea n'a produs nici-o impresie asupra Liubaşei, care se încălzea la soare, dormitând.

Eram atât de întristat, încât era gata să plâng. Deodată am auzit alături:

— Nu e rău, nu e rău!

Privind spre cel care vorbise, l-am recunoscut pe Alex. Dimitrievici, care stătea lângă mine, rezemându-se de skiuri şi zâmbind:

— Pe cuvânt de onoare, că nu e rău, puştiule, — repetă el, văzând buimăceala mea, — numai genunchii trebuesc îndoiţi puţin mai mult. Stai puţin, îţi voi arăta îndată.

Şi, Alexandru Dimitrievici îşi puse skiurile.

Astfel începu primul meu antrenament metodic.

Uitasem cu totul de Liubaşa, care începuse să plângă.

— Vai, dar surioara ta a înghetat cu totul, — spuse Alex. Dimitrievici, ştergând cu batista sa, năsucul feţişoarei.

— Du-o mai repede acasă. Locuiţi departe?

Cu toate că nu-mi venea deloc să plec, i-am arătat casa, care nu se găsea departe.

— Ei, la revedere... Da, dar cum te chiamă? — întrebă Alex. Dimitrievici.

— Victor! — exclamă el bucuros, auzind răspunsul meu.

Tu ştii ce înseamnă aceasta pe ruseşte? Victorie! Înţelegi, victorie! Numele tău e cel mai potrivit.

Aşa dar, vrei să skiezi ca Dobrov? Vei skia ca Dobrov. Chiar mai bine.

Deocamdată, să nu întârzii la antrenament. Imediat Alexandru Dimitrievici se întoarse dintr'o săritură şi alunecă iute pe skiuri, apărând şi dispărând printre copaci.

A doua zi Alexandru Dimitrievici într'adevăr se prezentă la noi. După ce avusese o convorbire cu mama, îmi spuse că sunt înscris la şcoala sportivă din oraş, şi tot atunci mă avertiză, că se va ocupa de mine numai în cazul când voi învăţa bine ca şi înainte.

Eu, desigur, i-am promis, şi noi însoţiţi de urările mamei, am plecat la antrenament.

In acest sport, pe mine mă atrăgeu mai mult însuşi procesul antrenamentului. — desigur cunoaşteţi cu toţii acea vigoare şi oboseală plăcută pe care le simţi, după o cursă de ski prin aerul îngheţat al iernii, acea bucurie care te copleşeşte, după ce ai reuşit să-ţi însuşeşti ceva nou.

Odată, după o lecţie de gimnastică, Alexandru Dimitrievici mi-a atras atenţia că nu am picioarele îndeajuns de puternice recomandându-mi să mă antrenez sărind într'un singur picior.

Poate avea dreptate. Trebuia să-mi dezvolt musculatura picioarelor. Când mă duceam sau când mă înapoiam de acasă, săream ca o cotofană.

Iar peste o lună, toţi prietenii mei şi chiar antrenorul, s'au minunat de rezultatele la care ajunsesem.

De două ori Alexandru Dimitrievici n'a fost mulţumit de elevul său.

Prima dată — când am venit la antrenament, lăsând-o pe mama bolnavă singură acasă, şi a doua oară — când am încasat un doi la limba rusă. El nu s'a liniştit, până când n'a văzut în caietul meu nota corectată.

In timpul antrenamentului eu căutam totdeauna să merg aproape de profesor, aceasta pentru a putea observa toate mişcările lui.

Alex. Dimitrievici nu mai putea de bucurie, văzând succesele mele. Un singur lucru nu-i plăcea antrenorului, — neîncrederea pe care o arătam faţă de propriile mele forţe.

El îmi repeta în permanenţă:

— „Mergând în orice concurs, să te gândeşti numai la un singur lucru — la victorie... — şi pe toţi care merg mai încet, să-i ocoleşti".

Eram în al patrulea an de studii, la şcoala sportivă.

Şi iată că într'o zi, Alexandru Dimitrievici mă anunţă, că după dorinţa sa, am fost admis la un concurs de seniori, cu toate că aveam numai 16 ani.

Puţin înainte de aceasta, eu câştigasem campionatul de juniori al oraşului.

Trebue să recunosc că vestea care mi-a adus-o Alexandru Dimitrievici, mai mult m'a speriat decât să mă bucure.

Închipuiţi-vă doar, în acest concurs trebuia să mă întâlnesc cu cei mai buni skiori, printre care şi cu antrenorul meu.

Ştiţi că e foarte neplăcut să mergi departe, în urma celorlalţi.

Eram atât de convins că nu scap de această soartă ruşinoasă, încât nu îndrăzneam să mă uit în ochii colegilor mei dela şcoala sportivă.

In schimb, Alex Dimitrievici, era foarte bine dispus şi se străduia să mă încurajeze.

In ajunul concursului, când ne întorceam dela un cinematograf, unde mă dusese cu forţa, el mi-a spus:

— „Ei, Victoriosule mâine va trebui să arăţi ce poate cel mai bun elev al antrenorului Dobrov".

Iar când eram la start, el mi-a amintit încăodată:

— „Gândeşte-te numai la victorie, caută să mergi în tempoul tău, ocoleşte-i pe toţi, pe care-i ajungi fără a ţine seama de persoane".

Luând startul, eram obsedat de o singură idee, „să nu sosesc ultimul".

După ce parcursesem câţiva kilometri, nu numai că n'am fost ajuns de nimeni, dar am văzut în faţă un concurent, care luase startul cu o jumătate de minut înainte.

L-am ajuns repede, dar nu îndrăzneam să-i cer pista liberă, să-l ocolesc.

Gândindu-mă la Alexandru Dimitrievici, am strigat cu curaj: „Pista"! Bolborosind ceva printre dinţi, îmi făcu loc să-i trec înainte.

La primul punct de control, eram aşteptat de prieteni, ei dădeau din mâini şi strigau cât îi ţineau gura.

— Bravo, Victore!...

— Mergi foarte bine!...

Acum eram convins, că n'o să ajung ultimul şi mai mult, mă gândeam să-mi menţin avantajul. La un moment dat, tăşnind de după cotitura unui râuleţ, dealungul căruia se întindea pista de ski, eram cât pe ce să cad jos, de emoţie. In faţa mea şi la o mică distanţă mergea însuşi antrenorul meu.

„Dece nu merge Alexandru Dimitrievici mai repede?" — Nici prin gând nu-mi trecea, că acesta era tempoul lui maxim de mers.

Intorcându-se, antrenorul mă văzu, faţa înfierbântată de mers, i se înseninâ deodată.

— Bravo, Victore, — strigă el, — aşa s'o ţii!

După vreo 2—3 sute de metri de alunecare, deodată Alex. Dimitrievici sărind într'o parte, strigă:

— Treci înainte!

M'am oprit puţin, neînţelegând nimic.

— Ocoleşte! Nu pot merge mai iute, înţelegi?! — răcni el şi mai tare.

In sfârşit am înţeles.

Mi se propunea, să trec, nu numai înaintea celui mai bun skior din oraş ci şi înaintea profesorului meu, care a jertfit atâta timp, atâta ştiinţă şi energie, pentru a face din mine un adevărat sportiv consacrat.

Aceasta era peste puterile mele.

— Nu pot, nu voi trece înaintea ta, — i-am răspuns eu, coborând de pe pistă.

— Vei trece! — şipă Alex. Dimitrievici şi apucându-mă de guler mă împinse înainte.

— Pentru nimic — strigai eu.

Şi atunci se produse ceva de necrezut. Acest om, care în decurs de cinci ani nu mi-a spus o vorbă urâtă, şi pe care-l iubeam ca pe un tată, ridică bâtul împotriva mea.

Această ofensă, mă făcu să pornesc vertiginos înainte.

Alex. Dimitrievici porni după mine.

— Iţi arăt eu, puştiule! Astfel ştii să mulţumeşti unui profesor?

Eu mergeam cu o iuteală fulgerătoare, de parcă m'ar fi fugărit însăşi moartea.

Numai intrând în mulţime, mi-am dat seama că s'a terminat cursa.

Sosisem primul.

Peste două minute şi jumătate sosise şi Alex. Dimitrievici, ocupând locul doi.

Când, beat de bucuria primei victorii mari, l-am îmbrăţişat pe profesor, el zâmbea parcă vinovat, bolborosind nişte scuze.

După această ultimă lecţie a lui Alexandru Dimitrievici, — termină povestitorul — mergând la orice concurs, eu mă gândeam numai la victorie, căutând să trec înaintea tuturor, fără a ţine seama de persoane.

— O, despre aceasta ne-am convins ! — Am încercat-o pe propria noastră piele! — s'au auzit râsete şi cuvinte de aprobare în rândurile ascultătorilor.

Prelucrare de L. NIKITIN